

Εξ αγχιστείας

[...]

Ανυπομονούσα πάρα πολύ να αντικρίσω τις γλυκές φατσούλες τους. Η επανασύνδεσή μας απείχε μερικά μόνο λεπτά, πλησίαζα κοντά τους. Το ένιωθα. Είχα συνδεθεί τόσο πολύ μαζί τους και τα ένιωθα σαν να ήταν δικά μου. Φάνηκαν τα πρόσωπά τους στο βάθος, τόσο παιδικά, γλυκά και παιχνιδιάρικα, όπως τα είχα αφήσει. Ο ενθουσιασμός με κατέβαλε και δεν μπόρεσα να το κρύψω. Έτρεξα ευθύς προς το μέρος τους. Άφησα το ζεμπίλι το οποίο είχε κουράσει τόσο πολύ το χέρι μου και τους φώναξα. Με γοήτευε η αμηχανία τους και η ανημποριά τους να αντιδράσουν, ξεκινούσα τα παιχνίδια με την Όλγα. αλλά μετά από λίγο μπαίνουν και τα υπόλοιπα στο «πανηγύρι» μας. Ήταν ώρα να γυρίσουμε σπίτι πια. Περίμενα με ανυπομονησία να ξαναδώ την πολυαγαπημένη μου Μαρίτσα. Με την Όλγα για συνοδεία μου στο μπράτσο και το ζεμπίλι στο άλλο χέρι, κινήσαμε όλοι μαζί για το σπίτι. Με την είσοδο μας στο χωριό όλοι μέναν έκπληκτοι και ήθελαν να περάσουν έστω και μερικές στιγμές μαζί μας. Χαιρόμουνα πολύ που είχα γίνει αποδεκτός. Αφού επισκεφθήκαμε πολλούς συγχωριανούς, που μας υποδέχτηκαν με ευγένεια και ενδιαφέρον, φτάσαμε στο σπίτι.

Αλκίνοος Σαρίογου